

Over midtstøt

Vi

hos Øglænd

Det vakreste jeg har lest:

De follede hender

*Det er makt i de follede hender,
i seg selv er de svake og små.
Men mot allmaktens Gud du dem vender,
han har lovet at svar skal du få.*

*Det er svar underveis, engler kommer med bud
om det drøyer, det fram dog skal nå.
For det lovet jo løftenes trofaste Gud:
Kall på meg og du hjelpen skal få.*

*Du som ber for ditt barn, dine kjære
er i forbønn fra år og til år.
Om du tålmodets lekse må lære,
himlens bønesvar engang du får.*

*Det er makt i de follede hender
når i Frelserens navn du får be.
Og engang, når du livsløpet ender
hvert et bønesvar klart skal du se.*

Denne enkle sang synes jeg er vakker.

Berta Helgeland.

Forsiden:

Den nye engelske Moulton-sykkelen for første gang i Norge. Oppfinneren, Alex E. Moulton demonstrerer sykkelen, side om side med Jonas B. Øglænd, — på dagens DBS. Se artikkelen på side 5.

NR. 43
SOMMEREN 1965
12. ÅRGANG

★

INNHold:

	Side
Budskapet til Garcia ..	1
Gleden ved sykkelen ..	3
Aksjeselskap	3
Saxonette	4
Moulton-sykkelen	5
4 ukers ferie	8
Stipendier	9
Donald Duck i Gøteborg	11
Picasso i brennpunktet	13
Festspilltur	14
Jeg og mitt arbeid	16
Ottar Pedersen	18
Rebusløp	20
Bridgeseier	22
NM på sykkel	24
Rosene blomstrer	27
Pensjonistene på tur ..	28
Sommerspøk	30
Produksjonsutvalget ..	33
Trygve Grøtteland	34
Tolv rette	37
Besøk fra Bærum	38
Personalia	40
Sandnes før og nå (omslag)	

★

Redaksjonskomitéen:

J. Gimre Konfeksj.fabr.
A. Aarskog Manufakt.avd.
S. Haugland Sykkelfabr.
Sch. Sandved Sykkelfabr.
E. Omdahl Fast medarb.

HUSORGAN FOR
Jonas Øglænd
SANDNES

Redaktør: Thorvald S. Øglænd

★

Budskapet til Garcia

For noen dager siden spurte en av våre unge medarbeidere meg om hva han burde gjøre for å oppnå en mer ansvarsfull og krevende oppgave i vårt firma. —

Da kom jeg til å tenke på «Budskapet til Garcia», — denne enestående instruktive fortelling fra den spansk-amerikanske krig fra 1898-99. —

Den ble skrevet av en amerikaner for ca. 60 år siden og det ble solgt 80 millioner eksemplarer. Hvis en bok i Norge blir solgt i 30-50 tusen eksemplarer, er det en sensasjon. — Men tenk 80 millioner!

Hva var det mon som var så storartet — så merkelig interessant — så gripende?

Befolkningen på Cuba som var kuet av Spania, gjorde opprør, — og da et amerikansk krigsskip ble senket av spanierne, grep amerikanerne inn i striden. En av opprørernes ledere het Garcia y Micues. Den amerikanske president, MacKinley, ville sende ham et budskap, og dette var så viktig at det kunne bli avgjørende for hele krigen. Presidenten ba om å få 3 kurerer. De måtte være i fin form, utholdende, gløgge og absolutt å stole på. — To som fremstilte seg ville ha beskjed om hvordan de skulle komme til Cuba, hvor de skulle gå i land på Cuba, hvordan de

skulle gå i land på Cuba, hvordan de skulle finne Garcia — og meget annet. Hvis jeg ikke husker feil, ble de sendt av gårde, men de fikk ikke det riktige budskap, — og de kom aldri frem.

Men den tredje, løytnant Rowan, stilte ingen spørsmål, — han fikk denne korte beskjed: «Dette er et hemmelig budskap til Garcia y Micues på Cuba. — Finn ham — og gi ham budskapet. —»

Og løytnant Rowan gjorde det!

Hvordan? —

Det er en lang historie. — Han brukte **hodet**. Han spurte seg selv: Hvem er Garcia? Hvor er han? På Cuba — over havet — vi er i krig — hvordan skal jeg komme dit — og etterpå — hvis jeg kommer så langt — hvordan skal jeg finne Garcia?

Det er dette fortellingen går ut på. Ingen må tro det var lett — han kom opp i nesten umulige situasjoner, men han brukte hodet — og han kom frem — han greide å overlevere budskapet til Garcia. —

Mange ganger i mitt liv har jeg kunnet dra nytte av denne fortellingen. Hvor ofte var jeg ikke inne på å ville stille mangfoldige spørsmål i forbindelse med oppgaver jeg måtte løse — og så tenkte jeg på Budskapet til Garcia: «Finn det ut selv!» Så leste jeg — og så tenkte jeg. — Og hvor ofte har ikke mine sønner stilt spørsmål — om vanskelige og om mindre vanskelige ting. — «Garcia» — sa jeg — og så begynte de å spekulere.

Det jeg her har skrevet, er vel ikke nok til å forklare at fortellingen om «Budskapet til Garcia» kom ut i 80 millioner eksemplarer. Men når vi tilføyer at minst 60 millioner ble kjøpt av — eller til — gutter i 16-18 års alderen, forklarer det atskillig mer.

Hvis noen innbiller seg at guttene i

1910 var nevneverdig annerledes i sinn og skinn enn de er i dag, tror jeg de tar feil. Leveforholdene kan være blitt annerledes, men ikke de unge gutters undring over livet og fremtiden, — ikke deres lengsel — ikke deres drømmer om å bli til noe, — ikke deres idealisme — ikke deres eventyrlyst — ikke deres evige spørsmål til seg selv: Hva skal jeg egentlig finne på å gjøre her i livet?

Svaret er i dag som det var da president MacKinley sa det til løytnant Rowan i 1898: «Finn det ut selv!»

Det forunderlige er at dette ikke bare gjelder gutter i 18-20 årene, — det gjelder — tror jeg — like meget gutter — eller menn i 30 — i 40 — i 50-årene, — vi må til syvende og sist **alltid** finne det ut selv — hvis vi vil vokse — å bli til noe. — Det er **det** som er livets lyst, — det er **det** som er insitamentet, det er **det** som er sporten og gleden. Det er **det** som driver oss fremover — og oppover, — det er **det** som gir oss selvtilitt — og som etter hvert, på tross av skuffelser og nederlag, vil gi oss en varm og lys følelse av at vi **gjør** — at vi **gjorde** — at vi har **gjort** noe virkelig verdifullt her i livet.

Med vennlig hilsen

Sigurd J. Øglænd

I den listen vi i vårnummeret gjengav over de forskjellige komitéer og utvalg, var dessverre tillitsmannsutvalget for sykkefabrikkens funksjonærer falt ut. — Utvalget er sammensatt slik:

Peder Espeland
Odd Isaksen
Norunn Skretting
Trygve Skåra

Både i Europa og i Amerika er bruken av sykler i sterk framgang. Dette gjelder også for Norge. Grunnene til dette kan være mange, kanskje ikke minst de anbefalinger som helsemyndighetene har sendt ut om at sykling er den beste mosjon man kan få både med henblikk på hjertevirksomheten og bevegeligheten i det hele tatt.

Det er også mulig at den veldige biltrafikken, da spesielt i byene, har fått mange mennesker til å gripe sykkelen for å komme hurtigere til og fra sitt arbeidssted.

Likevel tror jeg at grunnen til at flere mennesker sykler, er at folk har gjenoppdaget gleden ved å sykle. Kanskje skyldes dette til en viss grad at de moderne sykler er meget lette å kjøre, og spesielt er sykler med gir i skuddet over alt. Det er hovedsakelig gutter og menn som vil ha gir på syklene, og vår statistikk viser at vi selger fra 20-25 % herresykler med gir.

Hittil har det imidlertid vært mindre alminnelig at damer bruker gir på sine sykler. Kanskje dette kan komme av at

girnavene er utstyrt med ledninger for girskifte, og at disse ledninger av og til kan slå klikk?..

Denne vanskelighet er nå overvunnet i og med at den kjente tyske navfabrikant Fivhtel & Sachs, som oppfant Torpedo-navet, i år har lansert et nytt revolusjonerende girnav under navnet Duomatic. — Dette nav har ingen ledninger. Girskifting foregår ved et lett trykk på pedalen. Ved sterkt tilbake-trykk på pedalen bremses navet.

For neste sesong kommer vi til å markedsføre både herresykler og dame-sykler med Duomatic girnav, og vi er overbevist om at disse sykler allerede fra begynnelsen av vil bli en stor suksess. Det vil bli spesielt interessant å følge bruken av Duomatic gir på dame-sykler.

Hvis du ikke har kjørt sykkel med gir tidligere, kjøp da neste gang en sykkel med Duomatic gir. Du vil finne at den er meget lettloppe, og få enda større glede av syklingen.

Jonas B. Øglænd

Idet bladet skal gå i trykken får vi opplyst at det 22. juni i ekstraordinært møte mellom andelseierne i vårt firma ble besluttet å vedta styrets forslag om at firmaet skal gå over til aksjeselskap fra 1. januar 1966. — Forslaget fikk filslutning fra atskillig mer enn det $\frac{3}{4}$ flertall som etter firmaavtalen kreves i slike beslutninger.

Vi skal i neste nummer av bladet komme mer uførlig tilbake til denne meget viktige sak.

Einar Johansen fra Mandal fikk for et par år siden den idé at nå ville han sannelig se litt mer av verden. Men han ville ikke reise på tre ukers sommerferie

12000 KM GJENNOM
12 LAND

— på Saxonette!

i Europa, og returnere med dusinvis prospektkort. Derfor planla Johansen en lengre reise på 5-6 måneder, med telt og moped.

Hos Arne Damman kjøpte han en av våre SAXONETTE-mopeder, — og 22. juni i fjor sto han startklar. De 5-6 månedene ble til hele 10 før han igjen var hjemme i Mandal i vår.

«Tilsammen kjørte jeg vel 12 000 kilometer», forteller Johansen, — «og jeg besøkte i alt 12 land. Reiseruten fra Mandal var i store trekk: — Malmø - København - Hamburg - Wien - Jugoslavia langs Adriaterhavet - Trieste og Genova - Mallorca - Spania - Portugal - Frankrike - Belgia - Nederland, med kortere eller lengre opphold.»

«En opplevelse?»

«Ja, jeg har følelsen av virkelig å ha opplevd de landene jeg besøkte, kjent livsrytmen på pulsen på en helt annen måte enn jeg ville som vanlig turist.»

«Og mopeden?»

«Den gikk som en klokke både på dårlige og gode veier. Jeg var veldig godt fornøyd med den, ingen punktering og ingen overhaling av motoren. Jeg har ikke gjort annet enn å skifte en tennplugg, og mopeden ser like fin ut nå som da jeg startet på turen for et år siden!»

Sykkelen i «tre generasjoner». F. v.: Jonas B. Øglænd på dagens DBS, Albert Auestad på velocipeden, og t. h. Alex E. Moulton sammen med en gutt på den nye sykkeltypen.

Sykkelfabrikken introduserer:

Ny sykkeltype fra England

Det vakte unektelig en viss oppsikt i Langgaten i ettermiddagstimene torsdag 6. mai, da folk på byen plutselig fikk se et merkelig opptog dra gjennom bykjernen.

Først kom Albert Auestad (i rammeavdelingen på sykkelfabrikken) — på en velvoksen velociped, og bak ham fulgte Jonas B. Øglænd på dagens DBS, side om side med en herre på en ganske forunderlig sykkel. — «Han har sikkert lånt to av de minste hjulå på enn velociped!» bemerket en mann på fartauet da følget passerte Krossen med kurs for sykkelfa-

brikken, der «Union Jack» vaiet på den lille flaggstangen ved hovedinngangen.

Flagget var til ære for mannen på 'sirkussykkelen', det samme var opptøget, det samme var Fjernsynets mann som filmet meter på meter, og det samme var Kringkastingens treminutters intervju like før.

Mannen var engelskmannen Alex E. Moulton, og sykkelten var hans egen oppfinnelse, — den såkalte Moultonsykkelen. Denne sykkelten er karakterisert som den
(over til neste side)

første radikale nyskaping innen sykkelindustrien siden dagens konvensjonelle sykkeltype like etter århundreskiftet avløste velocipeden med det store forhjulet.

Ingenting er vel mer naturlig enn at en ny sykkeltype presenteres i sykkelbyen Sandnes, men folk som så opptoget regnet selvfølgelig med at det var en enda mer spesiell grunn til at Moultonsykkelen ble presentert i sykkelfabrikkens regi.

Og den gamle sentensen om 'røken og ilden' holder stikk også denne gangen.

Opptoget gjennom Langgaten vakte oppsikt — og Albert Auestad var en verdig leder av kortesjen.

«Vi har sluttet kontrakt med mr. Moulton om fremstilling av den nye sykkeltypen på lisens», sier Jonas B. Øglænd til **Vi**. — «Foreløpig har vi fått fittings for en prøveserie på 250 sykler som vi tar sikte på å ha montert til sommerferien, men ellers er det ennå for tidlig å ha noen formening om hvordan utviklingen vil bli.

Jeg tror personlig ikke et øyeblikk at den nye typen vil komme til å konkurrere ut dagens mer konvensjonelle DBS-modell. Det er da også meningen at produksjonen av den nye modellen skal komme i tillegg til våre egne modeller, og at vi altså ikke reduserer fremstillingen av disse. Jeg tror Moulton-sykkelen vil bli en mersalgsartikkel, og derfor innstiller vi oss også i første omgang på en begrenset serie. Selvsagt håper vi at sykkelene vil slå an, men vi stiller ikke for store forventninger i første omgang.»

«Hvor kan Moulton-sykkelen særlig komme inn?»

«Den vil nok i første rekke appellere til folk som gjerne vil ha noe spesielt, noe litt annerledes enn alle andre mennesker. Men ellers tror jeg nok vi kan si at den nye modellen særlig vil kunne selges som en lett fremkommelig shoppingssykkel, med god plass til både sykkelkurv og shoppingveske på bagasjebrettene foran og bak. Den vil også være ypperlig som transportmiddel frem og tilbake til arbeidsplassen nå når parkeringsproblemen blir stadig større. De små hjulene og den behagelige fjæringen gjør den utvilsomt meget håndterlig, og dessuten er den også særlig lett i vekt. Jeg tror den nye sykkelene spesielt vil appellere til modne mennesker som forstår verdien av regelmessig mosjon.»

«Hva vil den koste?»

«Det vet vi ikke helt sikkert ennå. — Kalkulasjonsavdelingen arbeider med

Alex E. Moulton og Jonas B. Øglænd intervjues av I. Holm fra Kringkastingen.

dette, men jeg tror nok vi må innstille oss på at den i hvert fall blir en del dyrere enn en vanlig sykkel.»

«Har vi merket noen positiv interesse for den nye sykkeltypen?»

«Det er vel kanskje noe tidlig, for vi har jo ikke lansert den ennå. På den annen side har våre reisende forsøkt å kartlegge forhandlernes mening nå på varturen, og her er interessen absolutt levende.»

«Fittings for den første prøveserien er kommet hit fra England, vil det si at vi også for fremtiden bare skal montere syklene ved våre fabrikker?»

«Nei, vi kommer bare til å kjøpe de patenterte delene fra England, mens alle standarddeler vil bli produsert i Sandnes.»

«Har vi kapasitet for den utvidede produksjonen som den nye sykkeltypen vil betinge?»

«Vel, vi får jo 5 000 kvadratmeter ny gulvflate gjennom den nye fabrikken som er under bygging i Vågenområdet, og jeg tror ikke salget vil skje så eksplosivt at vi ikke skal greie å følge opp produksjonsmessig.»

Som det vil fremgå av bildene, har Moultonsykkelen ganske små hjul. Den (over til neste side)

T. v.: Fjernsynets Steinar Omdal filmer Jonas B. Øglænd og Alex E. Moulton.

Storm P's bidrag til utnyttelse av den nye engelske sykkeltypen?

har fjæring både på forhjul og bakhjul, noe som er en absolutt forutsetning for behagelig kjøring på en sykkel med så små hjul som det her er tale om.

Sykkelen har innebygget gir, og skifter lett når man trækker pedalene et øyeblikk helt tilbake. Ellers vil man kunne se at reguleringsmulighetene på styre og sal er meget store, ja faktisk så store at sykkelen utmerket godt kan brukes av både voksne og barn. I modellutvalget er også en såkalt 'stow-away'-type, som man med noen enkle håndgrep kan ta fra hverandre og plassere i bagasjerommet på bilen. Men andre ord en slag 'bil-jolle'.

Moultonsykkelen ble første gang lansert i England på den store messen

'London Show'. Den er markedsført fra 1963, og bare i fjor ble det i England solgt over 60 000 sykler. Ellers fremstilles den nye sykkeltypen også på lisens i Amerika og i en rekke andre land.

Det skal bli interessant å følge utviklingen i Norge i årene fremover.

Vi har fått 4 ukers ferie

I ferieåret 1965 — som er tidsrommet mai 1965 til mai 1966 — skal det som kjent være fire ukers ferie. Den fjerde ferieuken, som praktiseres for første gang i år, er fastlagt litt forskjellig innen de to hovedavdelingene i firmaet.

Sykkelfabrikken — fordeler årets fire ferieuker med 3½ uke i sommer, og en halv uke til kommende påske. Det vil si at det blir fellesferie ved sykkelfabrikken far og med 15. juli til og med 7. august, og at den siste halve ferieuken så tas i de tre dagene mellom Palmesøndag og Skjærtorsdag til kommende påske.

Konfeksjonsfabrikken har fastlagt årets ferie slik: Det blir fellesferie i tiden fra og med 12. juli til og med 31. juli. — Dette gir tre uker, og den siste uken er delt opp slik: I år fredag 28. mai (dagen etter Kristi Himmelfartsdag), 24. og 27. desember, — og så til neste påske de tre dagene mellom Palmesøndag og Skjærtorsdag.

Manufakturavdelingens funksjonærer får sin fjerde ferieuke oppdelt slik: 28. og 29. mai, samt 5. og 8. juni, — og så de tre dagene mellom Palmesøndag og Skjærtorsdag til påske neste år.

Årets stipendiater fotografert etter utdelingen. Foran f.v.: Bjørn Grude, Leiv Jan Levang, Henry Tjelta, Ole A. Tunold, Johs. Hauge, Leif Hestholm. Bak f.v.: Kåre Korneliussen, Amund Svendal, Gustav Hagen, Leif Hetland, John Næss, Magne Bredenbekk, Karl Lund, Odd Bringeland, Kjell Danielsen, Sigmund Tønnesen. — Tre av stipendiatene var ikke til stede.

13580 stipendiekroner delt på 19 medarbeidere

19 av sykkelfabrikkenes medarbeidere ble 22. april tildelt firmastipendier med tilsammen 13 580 kroner. Stipendieordningen omfatter naturligvis hele firmaet, men alle midlene gikk i år til sykkelfabrikkenes folk, — fordi det simpelthen ikke var en eneste søknad fra manufakturavdelingen!

Stipendiekomitéens formann, — Reidar Skarung, sa at det er enkelte trekk som nå etterhvert tydelig viser igjen, bl. a. det at søknadene om stipendier nå fordeles seg over hele året, og ikke bare til

tiden like før søknadsfristen går ut 1. mars. En annen ting som faller i øynene er at det bare er menn blant søkerne, og at det ikke kom inn en eneste søknad fra manufakturavdelingen. Det ble dette året i alt sendt inn 20 søknader. Det er flere enn noen gang før, og det forteller at det er stadig flere som benytter seg av denne anledning til å skaffe seg større kunnskaper. I stipendiekomitéen håper man at det vil gå den vei at det virkelig vil bli rift om pengene firmaet bevilger til *(over til neste side)*

stipendier, at det skal bli flere kvinner med, og at fordelingen mellom sykkelfabrikken og manufakturavdelingen skal bli mer likelig.

Personalsjef Leif Bjaanes sa i en kort tale til stipendiatene bl. a at opplæringsspørsmålet er sentralt i dagens samfunn, og at en bedrifts være eller ikke være kan avhenge av dyktige folk. Det er derfor viktig å satse på de beste folkene, og å plassere dem på rette plassen.

Bedriftene bør rekruttere fra egen stab

«Hvordan skal vi så få de dyktigste medarbeiderne? Det er to veier å gå, — enten å ta folk utenfra, eller å satse på folk som allerede er i bedriften, og så stimulere disse til videre utdanning. — Det er lite klokt bare å satse på det første alternativ. Under ellers like vilkår bør bedriftene rekruttere fra egen stab. Derved får man for det første folk som kjenner bedriften og miljøet, og man gir samtidig de ansatte mulighetene til å komme videre.

Hvorfor har vi så opprettet en stipendieordning? Det er først og fremst for å gi våre folk muligheter til å dyktiggjøre seg for større oppgaver. Men ikke bare det. Alle kan naturligvis ikke avansere. Stipendieordningen er også opprettet for å gi våre folk muligheter til bedre å kunne fylle de stillinger de allerede har i dag. For det vet vi alle, — at det er ingenting som er mer deprimerende enn det å føle at en ikke strekker til.»

Stipendiene ble så delt ut av Tor L. Øglænd, som opplyste at det i det siste året er tatt inn i alt 200 nye medarbeidere. — «Vi trenger stadig vekk kvalifiserte folk. Firmaet er nå blitt så stort og så allsidig at vi alltid vil ha behov

for dyktige folk som er villige til å gjøre en ekstra innsats.»

Etter utdelingen var det en enkel bevertning i sykkelfabrikken spisesal, der Kjell Danielsen, takket på vegne av stipendiatene.

— — —
Årets stipendiat er: Kåre Korneliusen fikk 2000 kroner til Stavanger tekniske skole. — Per L. Rosland fikk 930 kroner til kurs ved Handelshøyskolen. — Johannes Hauge fikk 1150 kroner til bedriftsøkonomisk kurs.

Bjørn Grude, Leif Hetland og Kjell Danielsen fikk 1000 kroner hver til ingeniørutdanning ved NKI.

500 kroner til teknisk assistentkurs ved Sør-Rogaland Yrkeskole fikk: — Magne Bredenbekk, Sigmund Tønnesen, Odd Bringeland, Henry Tjelta, Amund Svendal, og Karl Arnt Lund.

Til kurs ved NKI fikk disse 500 kroner hver: Ole A. Tenold (korrespondanskurs), Tom Handeland (maskinteknisk utdanning), Leif Jan Levang (tegner- og instruktørkurs), Leif Hestholm (maskinteknisk verkmesterkurs), Amund Puntervoll (tegner- og konstruktørkurs), John Næss (kurs i matematikk), Gustav Ravn Hagen (kurs i projeksjonstegning).

Ny verneleder

Da ingeniør Jakob Øglænd Sandved har bedt seg fritatt fra hvervet som verneleder ved sykkelfabrikken, har bedriften utnevnt verkmester Jonas Lea til ny verneleder fra 10. mai i år.

Grunnen til at så mange kjøper biler, er den at man skal betale kontant, når man kjører i buss.

PÅ DONALD DUCK:

Gjennom storbytrafikken i Göteborg!

Fra den svenske avisen «Göteborgs-Tidningen» har vi sakset disse bildene av 22 år gamle Bertil Bergqvist som her en søndag i største trafikkettheten drog gjennom Göteborgs sentrumsgater. Iført nyrebelte, skinnjakke og styrthjelm, sittende på fire telefonkataloger, som igjen var plassert på bagasjebrettet på en Donald Duck trehjulssykkle, som en av våre forhandlere skaffet til veie.

Søndagsfotgjengere sperret opp øynene, grep til kameraene, og nådde såvidt å få et bilde av Bertil — som naturligvis hadde tapt et veddemål:

I de siste fire ukene har arbeidskameratene i firmaet Blomex Transport tippet sammen. Et 105 rekkers system — komponert av Bertil Bergqvist. For to uker siden erklærte tippeekspert Bertil: (over til neste side)

Med fire telefonkataloger på brettet er Donald Duck god også for en voksen syklist.

«Denne uken slår det til! Minst åtte rette! Og om det ikke blir det så skal jeg sykle på en trehjuls sykkel fra Odins Plass til Poseidon . . .»

Det ble tre rette, og så fikk Bertil oppleve at man skryter ikke ustraffet.

«Det gikk fint», sa han etter å ha gjennomført turen på vår kraftige barnesykkel, — «jeg holdt alle filer, og jeg stoppet for rødt lys, og alle medtrafikantene var svært så hensynsfulle».

— — —
Og siste uke hadde Bertil to 10-ere på kupongen!

Fin syvende plass i bowling-NM

En del av firmaets medarbeidere har i vinterhalvåret vært nokså faste gjester på den populære bowlingbanen i Stavanger, og et par av dem stilte til og med opp i Norgesmesterskapet i bowling, som ble arrangert på den nye banen i vår.

Det var Oddbjørg Ravndal på sekretærkontoret i manufakturavdelingen, og Grethe Ulven i pikeavdelingen i forretningen. Særlig Oddbjørg gjorde det godt, og sluttet på en fin syvende plass blant 40 kvinnelige deltakere fra hele landet.

DBS holder

Sykkelfabrikken fikk i mai et meget hyggelig brev fra dr. ing. Nic. Knudtzon, Den Haag i Holland, der det het:

«For nøyaktig 25 år siden kjøpte jeg en DBS herresykkel, — modell nr. 207, fabrikknummer 325471. I den anledning vil jeg gjerne fortelle Dem at sykkelens stadig er i bruk. Jeg har ridd meget på den under og like etter krigen da jeg studerte i Trondheim, senere i Bergen, og nå i de siste ti år i Nederland. Distansetelleren viser at jeg her kjører vel 4000 km pr. år. Jeg har latt sykkelens lakkere to ganger, og noen deler er skiftet ut, men takket være den meget høye kvaliteten er den i fin forfatning og uten en rustflekk.»

En gild hilsen som vi tror samtlige medarbeidere ved sykkelfabrikken vil glede seg over å lese.

Picasso i brennpunktet

«Kunst på arbeidsplassen» har denne gangen sendt oss en original Picasso-utstilling, og aldri har vel noen utstilling noen gang vært diskutert så livlig som nettopp denne.

Men det er vel nok riktig som Ole Henrik Moe sa en gang han var her hos oss: «Det er bedre at folk blir sjokkerte, irriterte eller sinte over en utstilling, — enn at den glir forbi uten noen kommentarer i det hele tatt.»

Denne gangen har det såvissst ikke manglet på kommentarer. Hele utstillingen ble først hengt opp i spisesalen på konfeksjonsfabrikken, men etter mange oppfordringer måtte faktisk en del av bildene tas ned igjen, og disse ble så forsøksvis hengt opp i spisesalen på sykkelfabrikken nr. 11.

Vi har forsøkt å notere ned noen reaksjoner hist og her:

Trygve Gulliksen: — «Jeg syntes da virkelig det var råd å forstå disse bildene. Jeg tror også kunstneren har villet frem til noe spesielt med hvert av dem, og hvis en virkelig gir seg tid til å studere bildene, tror jeg de har noe å gi oss alle.»

— — —
Overhørt replikkveksling mellom to syersker i spisesalen på konfeksjonsfabrikken:

«Har du sett noe så fælt? Og sånt noe er det altså de kaller kunst i dag.»

«Jeg blir helt forvirret av slike bilder. Jeg vet faktisk ikke om jeg skal like dem eller ikke.»

«Ja, se på det kraniet der, det er nesten som det er levende, så rart det enn høres ut.»

«Det var nå iallefall godt de fjernet det der bildet med oxen og amasonene.»

«Ja, tenk å lage slikt griseri og så kalle det kunst attpåtil. Nei, takke meg til de gamle gode norske malerne. Det var ingen som trengte fortelle deg at deres bilder var kunst. Det kunne du tydelig se selv!»

— — —
Gunnar Retland: — «Nei, det var helst fæle bilder. Det er nesten ett merakkelt at de tør henge dem opp overhode!»

— — —
Dansken Kristian Lindmark som selv tegner og har laget en del plakater, risset i en fart opp to kaniner, og det var flere av dem som så tegningen som mente den var bare bedre enn noen av Picassos bilder.

— — —
Olav Aanestad: — Haha, — det var grusomt. Spesielt det "studahåve" var fæle greier. Jeg forstår ikke at dere i det hele tatt tør henge opp slike bilder.»

— — —
Gerda Ålykkeja: — «Nei, det var helst dryge saker han Picasso presterte her. Se nå f. eks. på dette bildet med denne oxen, — uff nei!»

— — —
Bjarne Skotterud: «Ja, det var sannelig litt av noen bilder — haha.»

«De er da naturalistiske nok?»

«De er altfor naturlige!»

— — —
Jonas Lea: «Jeg synes faktisk de er ganske interessante de bildene vi har hengende her på nr. 11.»

Sve-Ha.

Selen mates i det store akvariet i Bergen.

Årets sommertur ble en eneste stor opplevelse for de omkring 200 som fikk anledning til å bli med. I et strålende pinsevær med sol fra klar himmel støvnet «Gann» mot en feststemt Bergen, og de tre dagene gikk som en røyk. Det var lagt opp et meget allsidig program, og da turkomiteén så tydelig også hadde sikret seg værgudenes velvilje, var det bare lovord å høre etter den vellykte turen.

Omvising i den idylliske parken på Trollhaugen.

Sol og sommer på båtdekket.

Klart skip.

Fredelige Sandnesvikinger inntar Rosendal.

Sandved og Skarung — mennene ved roret på både den ene og andre måten.

Festspilltur til Bergen i sommerlig pinsevær

Ekskursjonen i Det gamle Bergen var en opplevelse

Slaraffenliv i sommersc

I et rom ved siden av sekretærkontoret på sykkelfabrikken finner vi firmaets hustrykkeri, og her treffer vi også "trykker" Gustav Ravn Hagen.

«Hva er det egentlig vi trykker her?»

«Det er sirkulærer og skjemaer for det meste. Med den offsetmaskinen vi har her kan jeg trykke 3 600 eksemplarer i timen, men så store serier er det naturligvis sjelden spørsmål etter.»

«Og gangen i det hele?»

«Først tar jeg en fotostat av det som skal trykkes, denne blir overført til en plate i aluminiumsfolie, og dette igjen er klisjeen som blir satt inn i den elektriske offsetmaskinen.»

«Kan folieplatene brukes flere ganger?»

«Når de blir gjort rene kan vi bruke dem om og omgjen et utall av ganger.»

«Trykker du også i flere farver?»

«Det er sjeldnere det er spørsmål etter det. Men naturligvis kan vi gjøre det, og slike ganger er det selvsagt ekstra spennende å se det ferdige resultat. — Vanlig trykking med bare svart farve blir jo rutine etterhvert.»

«Men hvis vi bare skal ha noen få

jeg og mitt arbeid

eksemplarer av et dokument, — da kan det umulig svare seg å trykke dem?»

«Nei, da bruker vi lyskopi. Det blir helst brukt når det er tale om mange forskjellige skriv som det skal tas 2-3 kopier av. — Denne fremgangsmåten er hurtigere enn trykking, men slike lyskopier blir på den annen side aldri så skarpe som fotostaten.»

«Har du andre oppgaver enn å steile med hustrykkeriet?»

«Jeg passer på rekvisita for kontorene, og har også ansvaret for arkivering av korrespondanse.»

«Hva steller du med i fritiden din?»

«Om sommeren liker jeg godt å dra rundt med fiskestangen, og om vinteren går jeg regelmessig i turnen. Jeg reiser også gjerne på skitur når jeg har en anledning. Men akkurat nå er det bowling for alle pengene. Vi er en del kamerater som drar til Bjergsted hver fjortende dag for å bowle. Det var mange andre også på sykkelfabrikken som var ivrige på bowlingbanen den første tiden, men nå er det bare 2-3 som er med. På manufakturen har jeg inntrykk av at interessen er større.»

«Har du oppnådd noen gode resultat?»

«Det beste er 155 av 300 oppnåelige poeng, men det burde vært bedre. Jeg har ikke gode nok nerver, ser det ut for!»

«Vi har hørt at det er enkelte som kaller deg Televimsen!»

«Gjørr de? — Ja, eg har alltid vore nokså vimsete — eg har loppe i blodet, seie mange!», — smiler Sigurd Sigurdson skøyeraktig.

Sigurd er ærendsgutt i manufakturavdelingen, en liten kvikk plugg som formelig oser energi og pågangsvilje. Han bare såvidt passert 18 år, men har allerede rukket litt av hvert i sitt unge liv. Han har støpt blokker i flere perioder, han har vært gårdsdreng, han har vært hjelpearbeider på Kverneland, og han har 'rista og trilt på sekke og støvd på golve' i gjødningavdelingen. Alt dette før han for halvannet år siden for første gang satte seg på den motoriserte varesykkelen i manufakturavdelingen.

Du kan risikere å treffe ham overalt — ofte synes det nesten som han er samtlige plasser samtidig, syngende eller plystrende. — «Ja, vi kjører kanskje litt for fort av og til, — men det må så være hvis vi skal få unna alt», sier han selv.

Sigurds arbeidsdag er en uavbrutt pendling fra den ene avdelingen til den andre innen huset, avbrutt av turer til jernbanen, til kaien, til kunder rundt i bykjernen, eller til tidligere syersker som arbeider med hjemmesøm. Stadig er han

på farten — stadig med det samme over-skuddssmilet.

«Sko eg ikkje vera glade kanskje — eg så har det så fint! Eg så får komma rundt adle plasse og får snakka med nye folk alltid. Det e ett fint liv!»

«Men ikke for alltid, Sigurd?»

«Nei, e' du galen! — Jeg håper nå på at jeg skal komme inn på lageret ett eller annet sted. Helst på den nye konfeksjonsfabrikken — for der liker jeg meg aller best.»

«Men når du setter sykkelen fra deg etter endt arbeidsdag?»

«Å, der er alltid nok å gjøre. Nå for tiden hjelper jeg far med å bygge hus. Vi skal sette opp et forretningsbygg og begynne med kolonialforretning.»

«Men du kan ikke bare arbeide?»

«Nei, klart eg kan 'kje det. Nå har jeg tatt sertifikat, og får låne far sin bil — og då vett du me kikke jo litt på jentene av og te!»

. . . og så pilte han ut døren. Med kurs for hullkortet eller fabrikken, eller jernbanen eller hvor det nå var akkurat da.

T.Ø.

Ottar Pedersen har over 15 turnlandskamper bak seg

MEN IDRETTE KREVER MYE
TID OG KONA BLIR
«LITT TREKTE» AV OG TIL

14 dagers drømmetur til
landskamp i Romania

T.v.: Ottar fotografert under en «engelsk-
mann»-avsprang i svingstang.

De som liker å sitte foran TV-apparatet under turnlandskampene har flere ganger opplevd kommentator Paal Clasen si noe sånt som dette: «Det er bra, Ottar! Ja, Ottar er alltid sikker. Ham kan vi stole på. Han svikter aldri.»

Denne Ottar er vår egen Ottar "Boksi" Pedersen i utstyrsforretningen, så vel nå etterhvert må kunne regnes som fast inventar på det norske turnlandslaget.

«Ånei, så enkelt er det ikke», smiler Ottar selv, «vi må kjempe for å komme

med hver eneste gang. Storhaug, Wigård og Thoresen er vel nokså sikre, men ellers er det i landet i dag 8-9 mann som er svært jevne, og som har like store sjanser i uttakingene.»

«Men det er nå likevel blitt en del landskamper på deg da?»

«Jeg vet faktisk ikke nøyaktig hvor mange, men jeg har i hvert fall passert 15.»

«Da er det også blitt en del opplevelsese-rike turer i årenes løp?»

«Jeg har konkurrert i Danmark, Sve-

rige og Tyskland, men du vet når du reiser en lørdag morgen og så skal tilbake søndag kveld, og innimellom dette tidsrommet også skal avvikle en landskamp, — ja, så blir det ikke så forferdelig mye tid til å lære landene eller folket å kjenne. Vi treffer nok en masse mennesker, men det hele går for fort til at du kan bli ordentlig kjent.»

«Tar ikke turningen veldig mye tid når man som du skal forsøke å holde seg i toppklassen?»

«Jo, det går helst for mye tid med. I hvert fall når du er gift og har barn. Nå er kona svært interessert selv, og det hjelper jo godt. Men på den annen side blir "hu nok litt trekkte" av og til. Det skal en heller ikke undres på. Dessuten vokser ungene til, og bør jo også ha far hjemme litt.»

«Vil alt dette si at du tenker på å legge opp?»

«Sant å si har jeg tenkt den tanken flere ganger, men det er ikke så helt enkelt det heller når du har vært med noen år. Vi har fått et virkelig koselig og kameratslig miljø etterhvert, og det har jeg ikke lyst å gi slipp på. Men jeg må nok etterhvert begynne å ta rev i seilene. Idretten må ikke gå på bekostning av familielivet.»

«Men før du eventuelt legger årene inn — du har ikke noe Norgesmesterskap ennå. Kunne det ikke vært gildt med ett før du sier takk for deg?»

«Jeg har vært mester i klasse B, men mester i A-klassen opplever jeg aldri å bli. Da måtte jeg slå Åge Storhaug, og nesten bli Europamester, — og så god er jeg ikke!»

Og dermed strøk Ottar ut døren igjen. Samme kveld pakket han "snippesken", og la ut på en 14 dagers tur til Romania, — til turnlandskamp i Bucuresti.

«Vi skal bruke en uke på turen hver vei, og jeg gleder meg som en unge», sa Ottar.

Og det gjorde nok også fru, — for Ottar inviterte henne med denne gangen!

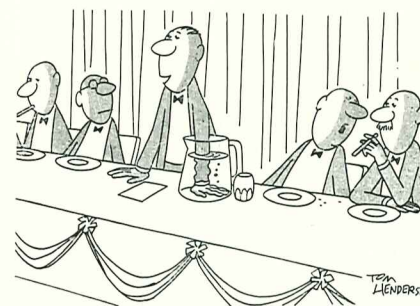
Bravo!

I slutten av mai åpnet et nytt og stort idrettsanlegg i Vatneleiren, og første post på programmet etter den offisielle åpning — der sjefen for Distriktskommando Sørlandet, general Harald Løken, klippet snoren til hovedporten — var leirdueskyting i trap-banen. Av avisene dagen etter ser vi at "de fem skytterne høstet åpen applaus hver gang de traff leirskivene som ble skutt ut".

På førsteplass i konkurransen kom to mann, Torfinn Gjestland fra Stavanger og Rogaland Jeger- og Fiskeforening, og fenrik Petter Brendemoen fra HTKSØ, begge med fire treff.

Ærespremien tilfalt Gjestland, som til daglig har sitt virke i hovedkontoret ved manufakturavdelingen.

Vi gratulerer!

«Han ser en smule nervøs ut.»

— Du må få med begge fødene mine!

Det var vel igrunnen vi som

Ka seie du — va det godt nok?

Til høyre: Må flaskå vera heilt fudle?

Rebusløpet 1965

Under: Poengene regnes ut.

Under: Imbitt konsentrasjon
— og spent forventning.

Klanførste nedtellingen.

Under: Det e' bare så alt for møyje!

T. h.: — Singlebandet
e' skjeivt!

Espeland/Skjæveland vant årets Rosenbergturnering i bridge

Vårens store Rosenberg-turnering i bridge ble i år vunnet av makkerparet *Leif Espeland/Olav Skjæveland* fra sykkelfabrikken, og det var en så fin gevinst at det nesten kunne være grunn til å flagge fra fabrikkene.

For det skal en vite at Rosenberg-turneringen, det er vel nesten noe av det aller gjæveste vi har i bridgeturneringer i Rogaland, og en seier her henger meget, meget høyt.

Det vil selv den mest uvitende bli klar over når man vet at det i alt er om lag 150 spillere som deltar, og at alt det beste fra både Jærmesterskap og Kretsmesterskap og andre konkurranser "stiller til start".

Espeland/Skjævelands innsats — som

i år for første gang i turneringens 15 årige historie gav førsteplassen til et par fra vårt firma — fortjener således all mulig honnør.

— — —

I en kort samtale med de to vinnerne får vi vite at Rosenberg-turneringen er lagt opp med tre runder. Første runde spilles over tre kvelder, annen runde over to kvelder, og så endelig finalen over tre kvelder igjen. Halvparten av parene går ut i hver runde, og i årets turnering var det i alt 24 makkerpar med i finalen.

«Og når begynte dere å øyne mulighetene for full klaff?»

«Ja, det kan man i grunnen ikke vite (over til neste side)

noe sikkert om før det hele er avgjort. Vi kom ikke så veldig godt i gang, men etter fjerde spilleomgang ledet vi, og den ledelsen greidde vi så å beholde gjennom de resterende 23 omgangene.»

«Dere må vel kjenne hverandres melde- og spillestil ganske godt for å kunne spille så sikkert sammen?»

«Ja, nå har vi spilt sammen i 4-5 år etterhvert, og da går vi jo nokså godt sammen.»

«Men det er første gangen dette gode samspillet gir førsteplass i en så stor turnering?»

«Det er det. Men vi har vært med i Rosenbergturneringen tidligere også. — I fjor ble vi slått ut i annen runde, men året før endte vi på en tredjeplass, og året før det igjen fikk vi en sjetteplass samlet.»

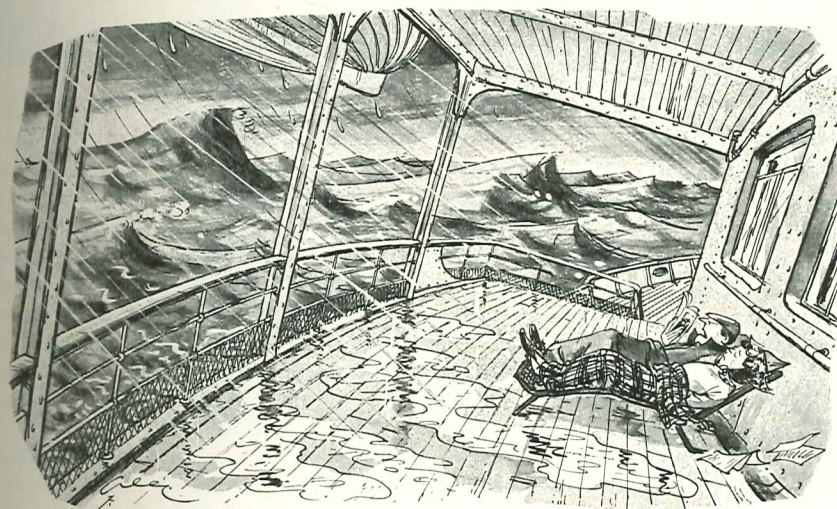
«Seieren gav altså en nydelig salatbolle i tinn — med bestikk til — til hver av

dere, men har man ikke også en vandrepokal for de beste?»

«Jo, men den er satt opp for beste tremannslag, og der hadde vi ingen sjanser i år. Vi startet riktignok tre par fra sykkelfabrikken, men de to andre parene (Nils Salte/Gunnar Nygård og Torvil Simonsen/Otto Nielsen) — ble slått ut i annen runde. Det var faktisk bare Rosenberg selv som hadde fullt lag igjen i finalen, og derved nokså suverent selv tok en aksje i den store vandrepokalen.»

«I spaltene i **Vi** er vi i grunnen blitt mer vant til å se dere begge to på toppen av resultatlistene i bedriftsskyting, det at dere også gjør det så skarpt i bridge, kan det komme av at bridge og skyting i grunnen har litt med hverandre å gjøre?»

«Nei, det har de vel ikke. Hvis det da ikke skulle bety noe at du faktisk må være like rolig og avslappet i både skyting og bridge!»

— I følge turistbrosjyren skulle vi nå «slappe av rundt svømmebassenget og nippe til en iskald drink, mens solen gav oss en gyldenbrun hud.»

Jan Magnar Helland ble første norgesmester fra Sandnes

— og sykkelen var en DBS!

Under en tittel som gikk over samtlige åtte spalter kunne Aftenposten mandag 14. juni fortelle fra Bergen:

«Norgesmesterskapet på sykkel over 50 kilometer med enkeltmannsstart fikk en ganske sensasjonell avslutning da ingen av de kjente "garvede" rytterne og favorittene nådde opp til teten. — Fjorårets lovende junior-ryttere kullkastet alle forhåndstips, og besatte de tre første plassene. Den 18 år gamle Sandnes-gutten Jan Magnar Helland ble norgesmester etter glimrende kjøring i en hård og krevende løype.»

Thor Rønneberg i monteringsavdelingen på sykkelfabrikken, selv mangeårig konkurransesyklist og nå formann i Sandnes Sykleklubb er et eneste stort smil da vi gratulerer.

«Det betyr ingenting i det hele tatt, men gjøtt om det vil gi folk noe å gruble over om et par tusen år!»

«Jo, det er nok den største triumfen Sandnes Sykleklubb har opplevd til dags dato», medgir han, — «Helland er den første individuelle seniormesteren i klubbens historie.»

«Men er det da bare romantiske minner når vi trodde at klubbens mest ærerike periode var i slutten av mellomkrigsårene, da vi hadde brødrene Usken, Steinar Oftedal, Peder Fredriksson og mange andre?»

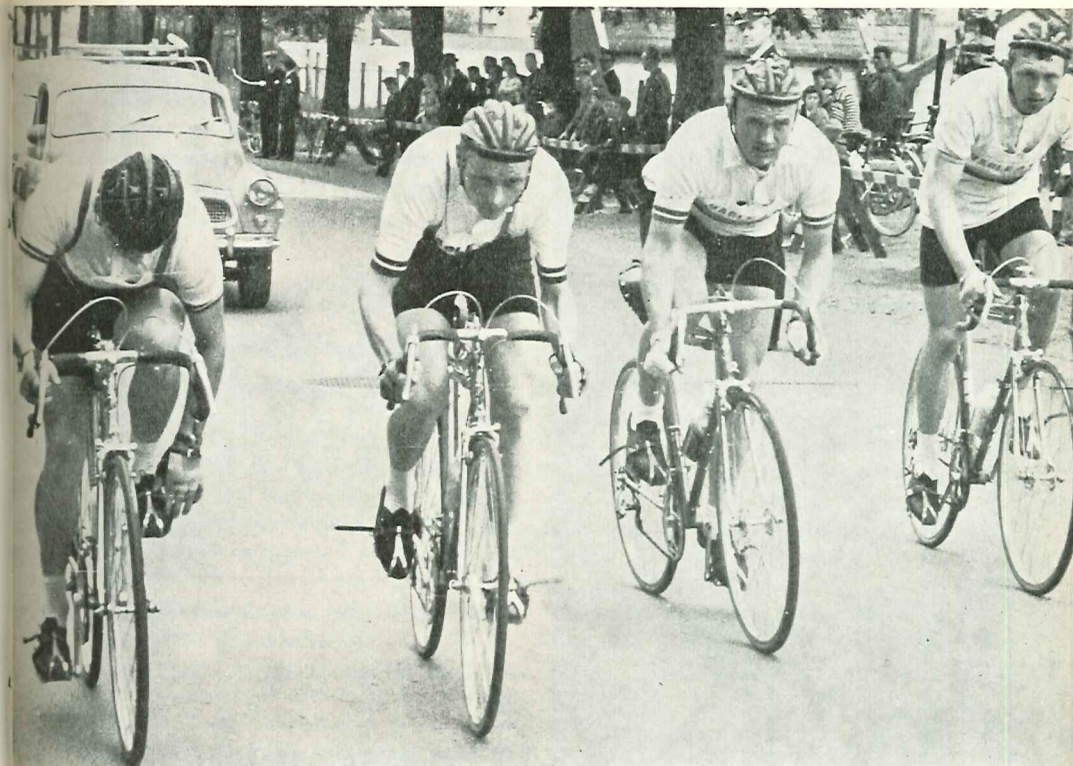
«I landsmålestokk har nok aldri klubben stått så sterkt som i dag, og vi har heller aldri hatt en slik bredde i flokken av aktive medlemmer. Vi hadde f.eks. nettopp et ritt på Kverneland, og der hadde vi bare fra vår klubb med hele 14 deltakere i gutteklassen.»

«Hva tror du det er som plutselig har skapt denne — skal vi si gullalderen?»

«Det er nok ikke bare en ting. Det er en fasit av mange forskjellige faktorer, men det kan ikke være tvil om at de mange gode resultater som en del av våre ryttere har oppnådd, har ansporet den unge garde. Når de ser at en ung gutt fra Sandnes kan kjøre jevnt med, og til og med tukte, de store gutta fra Østlandet, så virker dette naturligvis stimulerende.»

«Som for eksempel?»

«Tja, skal vi si at det begynte med det store rittet "Tyrifjorden rundt", der vi i en glimrende fjernsynsreportasje fikk se vår egen Johan Magne Wiig vise samtlige toppryttere i Norge ryggen. Det fortsatte

Sandnes' sterke firemannstropp i Bergen — alle på DBS! Fra venstre: Leif Espeland, Jan Magnar Helland, Johan Magne Wiig og Arne Aareskjold.

med rittet "Marokko rundt", der Wiig ble best av alle norske deltakere, og vi husker også jubelen utenfor sykkelfabrikken da Leif Espeland i fjor under junior-NM sluttet av bare en fattig meter etter mesteren Jack Roar Johansen. — Det er klart at den slags virker som en kraftig appell på alle gutter.»

«Og så i år?»

«Vel, vi har jo allerede fått en norgesmester i klubben?»

«Er Helland det sterkeste kortet "på stallen" nå?»

«Det vil jeg ikke si absolutt ja til. Det er så mange faktorer som kan spille inn.

Naturligvis er Helland i og med sin tittel i Bergen den som er sterkest i skuddet akkurat nå, men vi skal samtidig ikke glemme at Leif Espeland og Arne Aareskjold ble nr. 10 og 11 i dette mesterskapet, der hele 57 mann deltok. På den annen side har jo Helland fått en ganske fantastisk fin start på sin karriere. Han begynte å kjøre først i fjor, og satte allerede i sin første sesong ny kretsrekord på 30 km. I år har han vært bare 14 sekunder fra den norske rekorden på denne distansen, og er altså med ett i toppklassen blant landets seniorryttere.

(over til neste side)

Ellers er det vel også riktig å si at rytterne har hver sin force. — Helland kjemper absolutt best i ritt med enkelstart — altså mot klokken — men ryttere som Espeland og Aareskjold f. eks. er sterkere i temporitt med fellesstart, der det kjempes mer mann mot mann.»

«Hva slags sykler bruker rytterne i Sandnes Sykleklubb?»

«Det er omtrent 100 prosent DBS Super Sport!»

«Og den er de fornøyd med?»

«Ja, jeg er sikker på at vi trygt kan slå fast at dagens DBS er i absolutt toppkvalitet. Jeg tror til og med at den er bedre enn en god del av de andre merkene som brukes.»

«Hvor mye betyr sykkelen i et løp?»

«Nei, det er det umulig å svare konkret på. Det er klart at man blir ikke norgesmester fordi man kjører DBS. På den annen side er jeg glad over å kunne fortelle at de syklene som vår firemanns-

tropp brukte i Bergen vakte virkelig oppsikt. De ble studert meget nøye. Og jeg er heller ikke i tvil om at de gode resultatene — husk at vi hadde tre mann blant de 11 beste — vil gi seg utslag i enda sterkere interesse for sykkelfabrikens racersykler!»

«Her er det! Jeg sa jo at det ikke var forsvunnet.»

Enkelt og lettfattelig i sommervarmen

Vårt norske sprog/språk/mål (stryk det som ikke passer) — har som kjent i de senere år blitt et ganske tøyelig begrep. Derfor er det så henrivende å oppleve slike perler av stilistisk klarhet og lettfattelighet som et rundskriv fra en av våre statsinstitusjoner til det uniformsberettigede personale. Dette utsøkte rundskriv dreier seg om sommeruniformen og har denne ordlyd:

«Det viser seg at slitningsterminene for sommerjakke og ekstra bukser for en del tjenestemenn ikke faller sammen. Man har derfor etter behandling i uniformsutvalget bestemt at hel sommeruniform (jakke og bukse) første gang etter 1. jan. 1962 skal leveres ved forfall av slitnings-

terminen for sommerjakke. I de tilfelle ekstrabuksen (sommerbuksen) forfaller til levering mer enn 12 måneder før terminen for sommerjakke, — utleveres imidlertid sommerbuksen etter slitningsterminen. — Vedkommende får dessuten ny sommerbukse med avkortet slitningstermin sammen med sommerjakken når denne forfaller til levering. — Forfaller derimot sommerbuksen til levering 12 måneder eller mindre før terminen for sommerjakken, forlenges terminen for sommerbuksen, — og denne utleveres da først sammen med sommerjakken.» (Sitat slutt.)

Vi vil på personalets vegne håpe at problemene med vinteruniformsslitningsterminene er enklere.

Norgesrekord på konfeksjonsfabrikken?

BLOMSTRENDE «PEACE»-ROSE
ALLEREDE 15. JUNI

Tirsdag 15. juni kl. 10.37 kunne gartner Hartvig Tjelta ved konfeksjonsfabrikken melde at årets første roser blomstret i den store rabatten utenfor administrasjonsfløyen.

«Det må vel nesten være Norgesrekord på friland det, Tjelta?»

«Tja, det vet vi jo egentlig ikke, men det er i hvert fall sikkert at det er tidlig. Vi har vært vant med å se de første knoppene folde seg ut omtrent samtidig som fabrikken tar fellesferie, og det er jo først henimot midten av juli. Så det er altså nesten en måned tidligere enn vi har opplevd det før.»

«Årsaken til denne ustyrlige livslysten?»

«Det har vært en mild og fin vinter, det har vært en god vår, og så vet du at det har nok også sitt å si at rosene står ypperlig til her i sør foran den hvite murbygningen.»

«Og så godt stell vel?»

«Ja, vi forsøker jo å gjøre så godt vi kan», sier Tjelta, som i vår- og sommermånedene har ansvaret for beplantningene rundt fabrikken, — og som tydeligvis har det som ekspertene kaller — ”lykkelige, grønne hender”.

Det forteller bl. a. roserabattene om,

der i disse dager hele 389 busker står i full blomst. En av ”Peace”-rosene var først ute i år, men i de siste ukene har den fått følge av nesten samtlige andre også.

Ta deg en tur ned og se selv. Rose-rabatten utenfor konfeksjonsfabrikken er så absolutt et syn verd.

Kvinner elsker å høre sannheten — om andre kvinner.

Fra v.: Sykesøster Ingrid, Harald Urstad, Olaus Botne, Alfred Horpestad. — Bak: Bernt Svihus i samtale med bl. a. Ingeborg Andersen.

I et ikke altfor strålende vær, men med desto mer strålende mennesker ombord, startet firmaets pensjonisttur også dette året. 2 busser av beste kvalitet sto klar til å ta vare på oss underveis og ikke langt over kl. 8 mandag morgen 21. juni klatret vi oppover Austråttbakken for å vinke Sandnes farvel for et par dager. Pensjonister er tidlig oppe, ser dere. — Gammel vane, vond å vende og det fikk reiselederne kjenne morgenen derpå.

Men hvor skulle så ferden gå dette året? Til en begynnelse gjennom kjente og kjære trakter i Gjesdal og Bjerkreim for å prøve biter av den nye Europavei-standarden. Bitene var bra, resten ikke ubrukbar. — Over Helleland bar det til Tonstad der vi denne gangen fikk kaffe

Pensjonistene på langtur i regn og sol

— MEN INGEN REKER I SIREVÅG!

på Bjarnes Grill, et koselig sted med trivelig lokale. Greitt inn i første etasje for dem med litt ulydige "undersåtter". Tonstad er i ferd med å fornyes på alle måter.

Men herfra fortsatte vi ikke til Øvre Sirdal denne gangen som ofte før. Vi tok langs Sirdalsvatnet og veien mot Kvinlog. Nye trakter og nye syner, og været begynte å bli nytt det også. Langt oppe i fjellheimen lå det begynnende turistsetret Alfarheim. Her kommer å bli saker etterhvert. Vi inntok middag og kaffe og en fortjent liten hvil.

Over Kvinlog, gjennom fagreste strøket i Vest Agder, Eiken, kom vi til Lyngsvatnet, kort opphold ved Eiken kirke og derfra nedover dalen til Snartemo der noen absolutt måtte av en tur. Kort opphold, som det pånytt heter i jernbanespråket, for nå ventet jordbrukskolen i Lyngdal på oss med deilige rom og aftensmat. Rett nok møtte vi regnet igjen

ved kysten, men bare få kunne motstå innbydelsen til å ta en liten snartur ut til Farsund. Måtte beundre nybygget til en av våre kunder, se på Husan og "den hvite byen" ved sundet.

Etter en kort natt og en god frokost, lå Kvinesheia og ventet på oss, dessverre fortsatt med regn og skodde. Men idet vi kjørte inn på Utsikten begynte det å lette og siden skinte solen omkapp med oss.

Stor stas i Flekkefjord

I Flekkefjord syntes vi nok nesten de gjorde vel mye ut av besøket vårt, to musikkorps, flagg på alle stenger, folk somt i gatene og stor stemning. Vi gjorde vårt beste for å ta det på beste måte inntil vi oppdaget at det ikke var oss, — men det store amerikanske koret fra Augsburg universitet i USA folket ventet på. Ja, ja, høgt at stige dypt at falle . . . Det ble festtimer i Flekkefjord under alle omstendigheter.

På fin asfalt og i rolig tempo kjørte vi til Åna Sira, Jøssingfjord, Hauge i Dalane og endte på Grand Inn i Egersund. Du verden for flotte lokaliteter "sildabyen" har fått her.

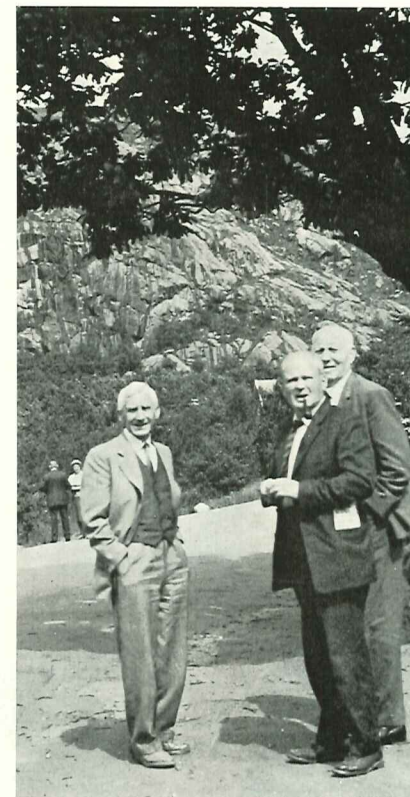
Nå må sannelig "Gamle Sverre" oppe seg skal vi holde tritt. Men enda et stopp skulle vi ha. Med Jacob Sirevåg i spissen som guide inntok vi Nord-Europas største landingshavn for reker. Her skulle skaildyrene få ben å gå på. Men akk, den gang ei. Ikke så mye som en eneste en av de røde, salte, velsmakende og kostbare delikatessene ble forundt oss. — Vi snudde og ønsket bedre lykke neste gang.

Over Flatjæren bar det i stigende tempo, og sånn passe til kveldsmat og hjemmekos fant vi Sandnes smilende og blid som alltid. Sjøfør og mannskap, ven-

ner og kjente ble takket for turen og vel møtt i peisestua igjen til høsten.

Som et apropos kan det nevnes at en av pensjonistene dagen etter greidde hva bare få før har maktet, nemlig å komme helt inn i styremøte i firmaet for å gi ledelsen takk og honnør i ord og blomster for deres stadige omsorg og vennlighet for våre eldre venner. Også det var fortjent hyllest.

Fornøyde turdeltakere i sommersol. Fra v.: Alfred Oftedal, Peder Herigstad og Trygve Grøtteland.

Hvordan så de ut før?

Vi forandrer oss alle med årene. Men hvor mye eller hvor lite? — Vi har fotografert en del av firmaets ansatte slik vi kjenner dem i dag. Kan du finne dem igjen på barneportrettene? — Løsningen står et annet sted i avisen, men forsøk først din egen skarpsindighet før du ser etter.

A

Gerd Ravndal.

C

Alfred Skaar.

Rasmus Rasmussen.

Arne B. Anda

Oli Thunold.

B

D

E

F

Gudrun Kluge.

David Raugstad.

I

Ingeborg Aase.

Sverre Haugland.

G

Bernt Svihus.

H

J

Korrespondanse - definisjoner

«La oss få vite hva De tenker om dette». — Vi vil lytte til hva De har å si så lenge det ikke kolliderer med hva vi allerede har besluttet å gjøre.

«Saken er under behandling». — Den er så innhyllet i «red tape» at situasjonen er håpløs. Vi skal undersøke den.

«Vi skal se på saken». — Vi håper at De før eller senere vil ha glemt den.

«Vi overveier saken». — Vi trenger mere tid for å tenke på et svar.

«Under aktiv overveielse». — Vi leter etter den i arkivet.

«Et program». — Enhver oppgave som i virkeligheten kan avgjøres ved en telefonsamtale.

«Under overveielse». — Vi har aldri hørt om saken.

Sommerknask — løsning

- A — Bernt Svihus
- B — Sverre Haugland
- C — Rasmus Rasmussen
- D — Gudrun Kluge
- E — Oli Thunold
- F — Alfred Skaar
- G — David Raugstad
- H — Gerd Ravndal
- I — Ingeborg Aase
- J — Arne B. Anda

«Pålitelig kilde». — En kar som de møtte i går.

«En informert kilde». — Den karen som fortalte det til den karen som de møtte i går.

«Fra aller beste kilde». — Fra den karen som opprinnelig startet ryktet.

«En klargjøring». — Å fylle en bakgrunn med så mange detaljer at forgrunnen virker som undergrunn.

«Godhetsfullt les og påfør Deres initialer». — La oss spre ansvaret mest mulig for dette.

«La oss komme sammen å se på dette». — Jeg går ut fra at De er like forvirret som jeg.

«Oppsøk oss, og la oss diskutere dette.» — Kom ned til kontoret mitt, jeg føler meg ensom.

«Vi skal senere la Dem vite». — Hvis vi finner ut av saken, skal vi underrette Dem.

«Å gi noen et bilde av saken». — En lang forvirret og ukorrekt fremstilling til en nykommer.

«Vi sender Dem saken for at De kan ta Dem av den». — I mellomtiden har De ansvaret.

«Godkjent med forbehold om kommentarer». — Trekk hele den fordømte saken tilbake.

Produksjonsutvalget i sommersol på Bergsagel

Produksjonsutvalget ved sykkelfabrikken hadde 10. juni lagt sitt sommermøte til Bergsagel, og som det vil fremgå av bildene ble det en eventyrlig vakker dag under de rike trekronene mellom firmahyttene.

Selvfølgelig ble en rekke viktige saker behandlet i dette møtet, men medlemmene benyttet også anledningen til å ta sommerens første bad i friluft. — Jonas B. Øglænd leder "badegjengen", som ellers besto av Johs. Tonning, Jakob Askeland, Bjarne Gjerdevik og Einar Steira. — Alv Tengs Pedersen var også i geleddet, men fikk betenkeligheter og snudde før de nådde strandkanten.

«Det var god kaffi det, mor!»

Trygve Grøtteland ruver godt i døren da han tar i mot i gatedøren i sitt koselige hjem i Stangelandslunden. På veggen henger Norges Vels diplom for lang og tro tjeneste.

«Eiendommen er skrumpet godt inn etter at to av sønnene også har bygget hus her. Før hadde vi en god frukthage med både grønnsaker og poteter, men det er stort nok det som er igjen til meg. Det er passelig å stelle for en pensjonist», smiler Grøtteland.

For en liten menneskealder siden drev Grøtteland gårdsbruk på Eikeland i Bjerkeim, og hadde også en tid småbruk på Folkvord, så tilknyttingen til jorden er i orden. — Vi prater litt om løst og fast, og naturligvis glir samtalen etterhvert inn på gamle dager.

Våre pensjonister:

56 timers arbeidsuke — og ingen ferie

«UTVIKLINGEN HAR VÆRT FANTASTISK» —
SIER TRYGVE GRØTTELAND

— som er glad når han ser
hvordan barna har fått det

«Da jeg bygde huset her for 47 år siden lå det på landet, omgitt av bare marker. Vi hadde en flott utsikt da, for det var bare seks hus her borte. I dag er det rene tettbebyggelsen, og tettere blir det etterhvert. Det er en ganske utrolig utvikling, — ja, ikke minst på sykkelfabrikken.

Jeg husker godt da jeg begynte å arbeide der for snart 50 år siden. Den gangen ble f.eks. rammene loddet med karbidgass, for hånd, og Lars Øglænd gikk over tannhjulene med forstørrelsesglass for å kontrollere slipingen.»

«Du arbeidet i sliperiet hele tiden?»

«Ja, i 46 år. Det var i grunnen en grei avdeling å arbeide i, — og da formann Kranzmann sluttet overtok jeg hans jobb.»

«Litt vemodig å slutte kanskje?»

«Igrunnen ikke. Jeg var nok blitt for gammel til å omstille meg til alt det nye, men jeg likte Tengs Pedersens idéer, og skulle gjerne samarbeidet med ham.»

«Men du har også funnet deg vel til rette som pensjonist, ser det ut for?»

«Ja, stort sett vil jeg si det. Det eneste som ergrer meg er at synet svikter. Jeg har alltid likt godt å lese, men det må jeg minke av på etterhvert. Men jeg trives og har det ellers bra på alle måter. Jeg besøker barna fra tid til annen. I pinsen var jeg på Karmøy, og fikk se de store anleggene som Norsk Hydro holder på med. Det er nesten som et eventyr. De jevner ut fjell og hammer til flatt terreng, og omskaper hele naturen.»

Mens vi sitter "i drøsen" sørger fru Grøtteland stadig for å fylle kaffekop-

pene, — og hennes deilige hjemmebakte kaker smaker fortreffelig.

«Dere har vel kanskje fullt opp å gjøre bare med å besøke barn og barnebarn?»

«Ja, du vet det er greit å ha noen å reise til. Ferien pleier vi å tilbringe enten i Sirdalen der en sønn har hytte, eller i Spangereid der en svigersønn har bygget hytte.»

«Men ellers var dere vel også med på siste pensjonistturen?»

«Ja, vi har vært med på samtlige pensjonistturer siden jeg gikk av. Vi setter stor pris på disse turene, og Skarung "e magalause" til å få humøret opp.»

«Dere har fått en stor familie etterhvert?»

«Vi har hatt i alt 10 barn, og av disse lever i dag 8. Det er nesten et mirakel så godt det har gått, når vi vet at vi hverken hadde barnebidrag eller andre sosiale trygder. I dag er så mye annerledes. Se nå bare på ferien. Da jeg begynte ved sykkelfabrikken hadde vi ikke ferie i det hele tatt. Senere ble det tre dager, og da vi fikk 14 dager syntes vi ganske det var som et eventyr.

Nei, i dag har de det godt. En måneds ferie, og fri hver lørdag. Det er noe vi aldri ville drømt om engang. Effektivt arbeide og rasjonalisering er nok tingen. Jeg husker at da jeg drev gård på Eikeland arbeidet jeg tolv timer daglig. Han som hadde gården før meg arbeidet 17-18 timer, men fikk ikke gjort mer for det.»

«Hvor lang arbeidsuke hadde dere da du begynte i sliperiet?»

«Vi arbeidet i 56 timer, og da var vi så slitne at vi hadde sannelig ikke mye overskudd til hagearbeide og slikt når vi kom hjem. Jeg er glad når jeg ser hvor godt våre barn har fått det, med grei

(over til neste side)

Under: «Hagen er akkurat passe stor for en pensjonist.»

Arbeidsgleden

«Intet menneske er i stand til å yte sitt beste uten å føle arbeidsglede. En kan heller ikke få et godt samarbeid uten å ha full tillit til hverandre.

Jeg tror at en arbeidsleders aller største oppgave i dag er å legge forholdene slik til rette at nettopp samhørighet, forståelse og tillit blir praktisert — med andre ord at der blir teamwork.

Man har kanskje snakket for ensidig teknisk når spørsmålet om rasjonalisering har vært fremme. Kunne den og den maskin bare komme, kunne den og den prosess bli automatisert, så var alt bra — og så har man kanskje glemt at man har med mennesker å gjøre, mennesker med sine sympatier, antipatier, fordommer, vaner, savn og gleder. Det betyr ikke at man skal undervurdere den tekniske rasjonalisering, men at man også skal trekke den menneskelige faktor inn i rasjonaliseringsprosessen.

En bedrift i dag er ikke rasjonelt drevet, om ikke ledelsen makter å skape

arbeidstid, og med rommelige forhold på alle måter.»

«Føler du alderen trykke?»

«Nei, ikke mer enn jeg bør vente. — Ryggen er ikke helt bra, men ellers tror jeg at jeg må være glad for at jeg er i så god form som jeg er.»

— — —

Vi må til slutt bryte opp, og takke for en hyggelig og givende samtale med et pensjonistpar som tydelig følger utviklingen, — og som har funnet sin melodi i dagens forhold.

Sve-Ha

harmonisk arbeidende enheter ut av de forskjellige avdelinger, og om der ikke hersker den beste kontakt og forståelse mellom over- og underordnet i alle grader.»

(Direktør Trygve Brekke
i en bedriftskonferanse.)

Dette er noe av det beste jeg noen gang har lest, og jeg ville sette pris på om det kunne bli gjengitt i avisen vår, skriver Tollef Sørbo i et brev til redaktøren.

Barnekos i Vatneleiren St. Hansaften

Om ettermiddagen på St. Hansaften hadde over 200 Østlænderbarn et par riktig koselige timer i Vatneleiren. Leirledelsen tok arrangementet som en oppvarming foran kveldens store fest, og stilte hele leirområdet til disposisjon.

Aller gjævest blant de minste var nok kupongene som gav rett til gratis is, men ellers var det også stor trengsel om å få slippe til småbilene i "trafikkbyen", og ved de mange morsomme konkurransene som ble arrangert.

Etter et par timers avvekslende moro drog de oppsatte ekstrasussene igjen til Sandnes med fornøyde barn, — som forøvrig også hadde fått følge av overraskende mange voksne.

12 rette gav 96 887 kroner!

Lørdag 22. mai fant Osvald Idland ved mellomlageret på loftet på sykkelfabrikken en melding om rekommandert brev i postkassen. Da han åpnet brevet på postkontoret leste han en lakonisk melding om at hans siste tippekupong hadde gitt en samlet gevinst på 96 887 kroner!

«Hvordan jeg tok det? — Nei, jeg vet nesten ikke i dag. Men jeg gikk nok med et slags slør over hjernen de første dagene etterpå.»

Vinnerkupongen gav 1 tolv, 4 ellever og 6 tiere, og var gardert med i alt 16 rekker.

«Jeg hadde ingen tanke om at den skulle slå til. Det faktiske forhold er at jeg nesten hadde kastet den da den var ferdig utfylt. Kupongen hadde nemlig hele 6 krysser, og to av kampene var satt opp med ugarderte kryss, så jeg syntes det hele så litt tåpelig ut.»

«Og du visste ingenting om gevinsten før du fikk meldingen?»

«Nei. Jeg har tippet siden starten, men jeg følger aldri med på hvordan det går med kupongene mine. Jeg synes det er mer spennende når du får direkte melding om gevinst.»

«Tipper du helt tilfeldig?»

«Nei, jeg forsøker så godt som mulig å vurdere de lagene som er satt opp mot hverandre, — og fyller kupongen etter dette.»

«Og hva skal du bruke alle pengene til?»

«Først og fremst vil jeg forsøke å få meg eget hus, det er nå tross alt det viktigste når du har familie. Ellers blir det aldri slik som du kanskje tenker deg på forhånd. Jeg kan huske at jeg dagen før jeg fikk melding om gevinsten, tilfeldigvis sto utenfor vinduene hos Rieber

Thorsen og kikket på en fin bil. — Jeg tenkte med meg selv at om jeg hadde hatt 25 000 kroner så skulle jeg kjøpt den bilen neste dag. Andre igjen fabler kanskje om tur til Mallorca eller liknende hvis de vinner, men alt blir annerledes når du virkelig opplever den store gevinsten. — Nei, nå skal jeg få meg en tomt, og så får vi se videre.»

Men tippingen fortsetter du med?»

«Det er klart.»

Ny formann

Ove Lillegraven som i mange år har arbeidet i tilskjereriet ved konfeksjonsfabrikken, er forfremmet til formann. — Han har overtatt ansvaret for benklær i ull, etter Lina Vihovde som er gått av med pensjon.

SYKKELFABRIKKEN
INVITERTE VINNERNE
TIL SANDNES

T. v.: Arne K. Øglænd viser Grethe og Frank rundt i sykkelfabrikken.

Lørdag 12. juni stilte hele 1400 elever ved de øverste folkeskoleklassene i Asker og Bærum utenfor Oslo opp i en stor konkurranse på sykkel. Konkurransen ble vunnet av Grete Rognlien fra Drengsrud skole og Frank Bjarkø fra Skui skole, og som premie ble de begge invitert til Sandnes som sykkelfabrikkens gjester. Frank har senere sendt oss et brev som vi gjengir i avisen:

Jeg ble veldig overrasket da politibetjent Syvertsen kom opp på skoleplassen mandag morgen, og fortalte at jeg hadde vunnet en flytur til Sandnes. Det var en trafikkkonkurranse på sykkel, hvor man først gjennomgikk en teoretisk prøve, og deretter øvelser på skoleplassen, — som måtte gjennomføres prikkfritt. Etter dette var det finale på Høvik Verk skole, hvor de 15 beste fra Asker og Bærum stilte til start, og så fikk de to beste en tur til Sandnes. Den andre heldige vinner var Grete Rognlien fra Drengsrud skole i Asker.

Politibetjent Syvertsen hentet meg tirsdag morgen, og vi kjørte videre til Asker for å hente Grete. Deretter kjørte vi til Fornebu, hvor flyet skulle ta av. Etter en fin reise i litt skyet vær landet vi på Sola flyplass, hvor vi ble møtt av to representanter fra Jonas Øglænds fabrikker. De kjørte oss ut til Sola Strand-Hotel, hvor vi ble servert en deilig middag som smakte godt etter flyturen. — Deretter kjørte vi til fabrikkene hvor vi ble vist rundt. Jeg ble veldig imponert over det jeg fikk se, for jeg har aldri sett så mange maskiner på en gang.

Om kvelden fikk vi være med på et rebusløp for de ansatte i firmaet. Det var veldig morsomt, selv om vi ikke havnet på de første plassene.

Onsdag skulle vi bile over Jæren, og være med "Sea Queen" på fiske i Tananger. Men det blåste så mye den dagen så fisking ble det ikke noe av, og da vi kom et lite stykke utenfor byen ble Grete syk og vi måtte reise tilbake til Sandnes. Det var litt skuffende, men i stedet ble jeg med en gutt som het Tor Livar Stangeland til Stavanger. Der var vi og så på museet. Vi var på Torget og langs kaiene med alle båtene, og oppe i Valbergstårnet hvor det var fin utsikt. Etterpå spiste vi en herlig middag på jernbanerestauranten. Om kvelden etterat vi hadde vært i Stavanger var jeg og så på et sykkelritt der norgesmesteren Jan Magnar Helland vant det 10 km lange løpet. Senere på kvelden så jeg på fjernsyn Norge vinne mot Jugoslavia i fotball.

Grete var syk neste dag også så Tor Livar og jeg drog til Stavanger for å reise med sightseeingsbåten "Clipper" i Lysefjorden inn til Prekestolen. Vi fikk kjøpt is, cola, sjokolade og mye annet, så vi hygget oss og hadde det gøy ombord. Da vi kom frem til Prekestolen bøyde vi hodene bakover, og så 600 meter rett opp, hvor vi så en mengde små

prikker som vinket ned til oss. Båtreisen frem og tilbake tok 3½ time, så det var deilig å få strekke litt på bena etterpå. Vi rakk akkurat toget tilbake til Sandnes. Så måtte jeg pakke baggen og pusse meg opp etter båtturen, for å dra til Sola flyplass.

Grete var litt bedre da vi ble kjørt ut til flyplassen. Vi fløy med et to-motors SAS-fly tilbake. Vi hadde en fin flytur, og ingen av oss ble syke.

Jeg har hatt det veldig fint og morsomt, og må få takke for invitasjonen ennå en gang.

Hilsen Frank

Ifølge fondets statutter skal den disponible årlige renteavkastning anvendes til utdeling blant unge, dyktige fagarbeidere som ønsker videre spesialutdannelse, men som ikke har anledning til selv å bekoste videre studier eller reiser.

Søknader om bidrag vedlagt attester stiles til fondets styre og sendes Den Polytekniske Forening, Rosenkrantzgt. 7, Oslo, innen 15. oktober d. å.

Skal du til

Husk at da må du ta med:

**Putevar - Laken - Dynetrekk
Håndklær**

Ingrid O. Stokka var 50 år den 3. mai. Fru Stokka begynte hos oss i 1951, og arbeider som vaskehjelp i konfeksjonsfabrikken.

1

2

3

Våre brudepar

1. *Anne-Lise Søndervik*, som pakker fritidsklær på konfeksjonslageret, — giftet seg 8. mai med *Tor Egil Furenes*.

2. *Magnbild (Maggi) Birkeland*, som arbeider i maskinbøkerholderiet ved manufakturavdelingen, giftet seg 22. mai med *Bjarne Svanes*.

3. *Kari Årsvoll*, som syr jakker i konfeksjonsfabrikken, giftet seg 20. mars med *Dagfred Dirdal*.

4. *Aslaug Ålgård*, som syr bukser i konfeksjonsfabrikken, giftet seg 10. april med *Ole Røyland*.

5. *Erna Riisa*, som syr frakker og kåper i konfeksjonsfabrikken, giftet seg 5. juni med *Rein Øvrebo*.

4

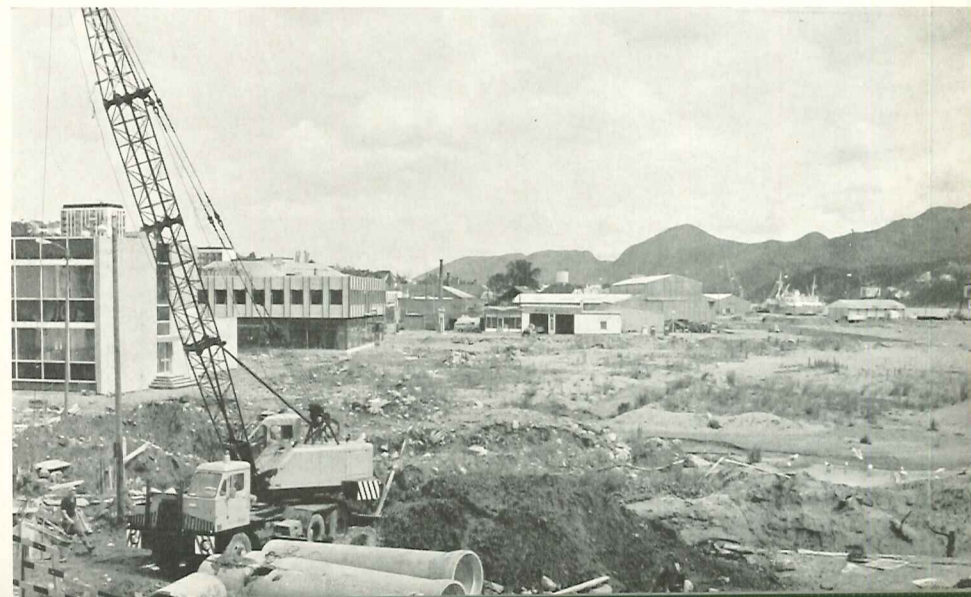

5

Sandnes før og nå

Det ligger 40 år mellom disse to bildene fra Vågenområdet. Utviklingen har — særlig i de siste årene — gått med kjempeskritt, og over 50 mål ny grunn er innvunnet i det havnebassenget som i midten av 20-årene gav liggeplass for de mange frakteskøytene. Det er faktisk bare fjellrekken i bakgrunnen som i dag binder de to bildene sammen.

*Vi ønsker alle våre
lesere en riktig
god sommer*

Jonas Øglænd

SANDNES